

[Jørgen Jensen]

med arbejdsgiverne om de begrænsninger, der ligger her.

Jeg vil da også godt spørge med hensyn til frigørelsesattest: hvad hvis kravet om den medfører afskedigelse for de mennesker, der vil have den? Det er jo situationen omkring dette.

Alt i alt må jeg sige, at dette forslag – jeg har ikke mere tid til rådighed – at det alene er en stramning over for arbejderne i den nuværende situation, og derfor må jeg slutte med at sige, at vi havde erfaringer i dag for, hvad der skulle ændres i arbejdsløshedslovgivningen. Det var spørgsmålet om indgreb mod arbejdsgivernes sorteringsret. Det kunne have været sket. Det var fuld erstatning for arbejdstab. Det var samme sociale rettigheder til de ledige som til de arbejdende. Tænk bare på, at den tvangsopsparing, som skatteyderne har foretaget i ATP i forbindelse med indgreb i dyrtidsreguleringen, tilskrives ikke de ledige, selv om de betaler til den! Det var ophævelse af tidsbegrænsninger, så længe arbejdsløshedsprocenten er over 3. Det var spørgsmålet om at give adgang til kompetencegivende uddannelser. Det var nedsættelse af adgangsalderen. Og det var, for at sikre dette, først og fremmest at give større beføjelser og, det vil jeg også godt understrege, større forpligtelser til arbejdsløshedskasserne og til fagforeningerne, som administrerer dem. Så kunne man have lukket for de dårlige sider uden alle de negative følger, der ligger her.

Bolvig (RV):

Sjældent har et forslag været drøftet så indgående på så forkerte præmisser som det, vi behandler her i dag. Forslaget er mere afbalanceret, end man frygtede efter foromtalen. Det er ikke de revolutionerende ændringer, der er tale om, men når man betænker, at venstre skal censurere ministerens udspil, er forslaget til at leve med.

Det radikale venstre kan i det store og hele tiltræde lovforslaget, idet vi som regeringen mener, at det er nødvendigt at undgå tilsigtede udnyttelser af vort arbejdsløsheds sikringsystem. Det er derfor klogt og rigtigt at gå langsomt og forsigtigt frem, fordi vi for alt i verden må undgå foranstaltninger, som forhindrer ledige – det være sig heltids- eller deltidsledige – i at få de ydelser, som det er

samfundets pligt at betale til de borgere, vi desværre ikke kan give rimelige stillingstilbud. Den store gruppe af ufrivilligt ledige bærer stort set hele krisens byrder.

Desværre bringer en gennemførelse af det omhandlede forslag ikke flere i arbejde. Jeg havde personlig gerne set, at ministeren prioriterede sine forslag anderledes, således at vi i dag kunne have behandlet og diskuteret f. eks. det bebudede forslag om begrænsning af overarbejde, for kun, som det radikale venstre har peget på, en virkelig fordeling af det til rådighed værende arbejde kan bringe ledigheden ned og ville næsten overflødiggøre et forslag som det, vi behandler her i dag.

Jeg sagde, at det radikale venstre ser med velvilje på forslaget, f. eks. den planlagte bedre kontakt mellem arbejdsformidlingskontorerne og de forskellige virksomheder. Vi vil, tror jeg, formindske mange arbejdsgivers animositet mod arbejdsformidlingen, og alene det er værdifuldt. Vi vil sikre virksomhederne en bedre arbejdskraft. Vi vil kunne gennemføre uddannelser og delvis undgå de mange menneskelige problemer i forbindelse med børnepasning. De alt for korte frister om arbejdstilbud er jo ødelæggende for systemet.

Jeg vil bede ministeren overveje, om ikke den påtænkte grænse på 20 ansatte er for høj. Den er vel rimelig i København og de større byer, men i de små kommuner vil en grænse på f. eks. 10 være mere passende.

Jeg tror også, vi bør overveje, om det skal være en frivillig sag for arbejdsgiverne, om de vil informere AF om planlagte nyansættelser. Samfundet er jo dybt involveret også økonomisk i bestræbelserne på at hjælpe virksomhederne til den bedst egnede arbejdskraft.

Jeg tror ikke på nødvendigheden af at forøge antallet af medlemmer i arbejdsløsheds kasserne fra 1.000 til mindst 5.000 for at opnå statsanerkendelse. Jeg erkender selvsagt de øgede arbejdsopgaver, men var problemerne så store som antydnet af ministeren, ville vi vel have været vidne til energiske forsøg fra de små kasser på sammenslutning med de store. Har man, hr. minister, i nogen udstrækning forsøgt frivillige sammenlægninger? Jeg kan acceptere, at arbejdsdirektøren kan pålægge en kasse at optage medlemmer, men kun hvis den lille kasse selv ønsker en tilslutning. Jeg frygter, at vi her står over for